

Sygn. akt VI W 96/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Gawin-Kwiatek

Protokolant: Monika Pietrzak

po rozpoznaniu w dniach 12 czerwca 2013 r., 10 lipca 2013 r., 18 września 2013 r., 11 grudnia 2013 r., 27 stycznia 2014 r. i 09 kwietnia 2014 r. sprawy o wykroczenie

T. S. (1) urodzonego (...) w W., syna H. i T. z domu R.

obwinionego o to, że:

w dniu 18.12.2012 r godz. 21:20 w miejscowości S. woj. (...) na skrzyżowaniu (...) z drogą krajową nr (...), kierując pojazdem M. o nr rej. (...) uderzył jego przodem w lewy przedni bok pojazdu O. (...) o nr rej. (...) czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym dla kierującej pojazdem O. J. P. (1).

tj. wykroczenia z art. 86 § 1kw

I. uznaje obwinionego **T. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł zaś zwalnia go od opłaty i ponoszenia innych należności powstałych w toku postępowania.

Sygn. akt VI W 96/13

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2012 roku ok. godz. 21.20 obwiniony T. S. (1) kierował pojazdem ciężarowym marki M. (...) o nr rej. (...). Obwiniony jechał drogą krajową nr (...) - obwodnicą S. od strony J. w kierunku W. i zbliżał się do skrzyżowania z ul. (...) w S.. W tym czasie pokrzywdzona J. P. (1) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) jechała ul. (...) - od strony ul. (...) i ul. (...) - w kierunku centrum miasta S.. Dojeżdżając ul. (...) do skrzyżowania z obwodnicą S. J. P. (1) zatrzymała swój samochód przed linią bezwzględnej nakazu zatrzymania STOP. Zamierzając wykonać manewr skrętu w lewo, J. P. (1) najpierw obserwowała samochody jadące po drodze z pierwszeństwem przejazdu od strony W.. Wiedząc, że w tym momencie nie może wjechać na skrzyżowanie czekała aż samochody poruszające się od strony W. przejadą i będzie mogła skręcić w lewo. Nie wyjeżdżając poza grubą poziomą linię STOP w pewnej chwili, nie zdążywszy nawet odwrócić głowy w lewą stronę, poczuła mocne uderzenie z lewej strony w jej samochód. Wskutek uderzenia samochód kierowany przez J. P. (1) wpadł do znajdującego się obok rowu

Warunki na drodze w tym dniu były złe - jezdnia była mokra a widoczność z powodu gęstej mgły była w znacznym stopniu ograniczona do 50-70 metrów.

W tym samym czasie obwiniony T. S. (1) w czasie pokonywania skrzyżowania obwodnicy S. z ul. (...) wskutek oślepienia go przez jadący z naprzeciwka samochód ciężarowy wykonał nagły manewr skrętu kierownicą w prawą stronę, wskutek czego zderzył się ze stojącym samochodem kierowanym przez J. P. (1).

Oba samochody wskutek zderzenia przemieściły się i zatrzymały w rowie.

Jadący droga z pierwszeństwem przejazdu świadek T. Z. widząc samochody w rowie zatrzymał się przy obu tych pojazdach, a następnie wezwał pogotowie ratunkowe, które odwiozło T. S. (1) i J. P. (1) do szpitala (...) w Ś.. Pojazdy biorące udział w wypadku zabezpieczone zostały przez Policję.

Dowód:

- zeznania świadków: J. P. (1) – k. 37, 102, T. Z. – k. 119-120
- opinia biegłego D. R. – k. 55-64,
- opinia biegłego J. S. (1) k. 134-152, opinia uzupełniająca k. 165-166,
- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 18-25,
- dokumentacja fotograficzna – k. 70-77
- akta sprawy 2 Ds. 18/13

Wskutek zderzenia obu samochodów J. P. (1) doznała złamania żebra 6 po stronie lewej, otwartej rany powłok głowy i stłuczenia obu kolan, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas poniżej 7 dni.

Dowód:

- karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 18.12.2012 roku – k. 40
- protokół oględzin lekarskich k. -41

T. S. (1) doznał złamania palucha kończyny dolnej prawej oraz stłuczenia grzbietu ręki prawej i otarcia naskórka na tej ręce.

Dowód:

- dokumentacja medyczna dot. T. S. – k – 46-49

Układ kierowniczy, układ zawieszenia, układ hamulcowy samochodu osobowego marki O. (...) oraz (...) w chwili zdarzenia były sprawne i nie miały wpływu na przebieg zdarzenia.

Dowód:

- opinia biegłego D. R. – k. 55-64

Obwiniony T. S. (1) w chwili zdarzenia był trzeźwy. Pokrzywdzona J. P. (1) także była trzeźwa.

Dowód:

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k -15
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym dot. J. P. akta 2 Ds. 18/13 k. 3d

T. S. (1) jest kawalerem, ma jedno dziecko. Zatrudniony jest w firmie (...) we W. otrzymując wynagrodzenie miesięczne w wysokości ok. 4500 zł, nie był dotychczas karany sędownie.

Dowód:

- dane osobo-poznawcze – k - 119

Obwiniony T. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jadąc drogą krajową nr (...) ze strony S. do W. z jego prawej strony z ul. (...) wyjeżdżał samochód. Warunki atmosferyczne były złe - była mokra jezdnia i silna mgła ograniczająca widoczność do 15 m. Samochód kierowany przez pokrzywdzoną wyjechał z jego prawej strony. Wyjaśnił również, że z naprzeciwka jechała ciężarówka i mrugała światłami, żeby obwiniony nie wjechał na jego pas ruchu. Wyjaśnił, iż jest pewien że nie przekroczył osi jezdni, ponieważ widział przed sobą linię poziomą dzielącą jezdnię. Według niego pokrzywdzona wyjechała ok. 1 metra poza poziomy znak bezwzględny zatrzymania STOP, skutkiem czego uderzył w lewy przód jej samochodu, a potem w mostek i wpadł do rowu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego T. S. (1) – k 43, 119v

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na przyjęcie, że obwiniony jest sprawcą i jest winien popełnienia zarzucanego mu czynu.

Konstruując stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na dowodzie w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych – J. S. (2), która miała fundamentalne znaczenie dla przypisania obwinionemu T. S. (1) sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu.

Treść pisemnej i ustnej uzupełniającej opinii biegłego tego biegłego jest wynikiem wnikliwej i szczegółowej analizy dostępnego rzeczowego materiału dowodowego (m.in. śladów kolizji na drodze, śladów kolizji na pojazdach, stanu technicznego obu samochodów, powypadkowego ułożenia pojazdów), logicznie ocenionego również w kontekście osobowych źródeł dowodowych – zarówno zeznań pokrzywdzonej J. P. (1), jak i wyjaśnień obwinionego oraz prezentowanej przez niego linii obrony, nadto wynikiem weryfikacji twierdzeń poszczególnych osób w świetle posiadanej przez biegłego wiedzy specjalnej.

Opinię biegłego J. S. (2) Sąd uznał za wiarygodną, rozbudowaną i jasną, nie budzącą zastrzeżeń natury formalnej ani merytorycznej. Wątpliwości nie budzi również fachowość tejże opinii. Biegły kompetentnie i wyczerpująco ocenił dowody zgromadzone w sprawie, a jej wnioski w zakresie okoliczności wypadku korespondują ze sobą i wraz z pozostałym materiałem dowodowym tworzą logiczną i przekonującą całość, w sposób zupełny odnoszą się do zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Podobnie Sąd odniósł się do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej i rozliczania kosztorysów naprawczych D. R. z dnia 30 stycznia 2013 roku dotyczącej stanu technicznego obu uczestniczących w wypadku pojazdów. Dowód ten został sporządzony przez osobę kompetentną, o stosownych kwalifikacjach, posiadającą specjalistyczną wiedzę, wobec powyższego został on uznany przez Sąd za dowód pewny, stanowiący podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Przechodząc do oceny osobowych źródeł dowodowych Sąd uznał, że zeznania świadka J. P. (1) – pokrzywdzonej – polegają na prawdzie. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które mogłyby wpływać negatywnie na wiarygodność tej osoby. Jej relacja jest zgodna, konsekwentna w toku całego postępowania o wykroczenie i w sposób logiczny przedstawiająca przebieg zdarzenia. Okoliczności podawane przez pokrzywdzoną korespondują z ustaleniami poczynionymi przez biegłego J. S. (1) i pozwalają na przyjęcie spójnej wersji zdarzenia.

I tak w oparciu o opinię biegłego i zeznania pokrzywdzonej Sąd ustalił, że obwiniony kierujący samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr rej (...) jadąc w nieskomplikowanej sytuacji drogowej, w czasie pokonywania skrzyżowania na wprost, nagle swoim manewrem skrętu w prawą stronę doprowadził do uderzenia przodem kierowanego pojazdu w przedni lewy narożnik samochodu O. (...) o nr rej. (...), który w tym samym czasie stał na skrzyżowaniu w miejscu do tego przeznaczonym tj. na jezdni przed znakiem poziomym P-12 „linia bezwzględne zatrzymania STOP”.

Po wtóre, kierujący samochodem marki M. (...) T. S. (1) swoim zachowaniem na drodze nie zastosował się do obowiązującej zasady szczególnej ostrożności, nie obserwował należycie drogi, a w chwili olśnienia przez pojazd jadący z przeciwnego kierunku nie podjął manewru gwałtownego hamowania. Ponadto w ostatniej fazie manewru wymijania się z nieustalonym samochodem ciężarowym, wykonał manewr zjazdu na prawą stronę i tym manewrem doprowadził bezpośrednio do wytworzenia stanu zagrożenia, a następnie spowodowania kolizji drogowej.

Na podstawie opinii uzupełniającej złożonej dnia 9 kwietnia 2014 roku Sąd ustalił, że ślady wylania płynów eksploatacyjnych wskazują, że uderzenie musiało nastąpić w obrębie linii bezwzględne zatrzymania, około 28-30 cm co wynika z plam na drodze podporządkowanej znajdujących się przed linią. Linia bezwzględne zatrzymania znajduje się na przedłużeniu prawej krawędzi jezdni i tak przechodzi przez skrzyżowanie. Gdyby pojazd kierowany przez pokrzywdzoną J. P. (1) wjechał poza linię bezwzględne zatrzymania musiałyby jechać po krawędzi jezdni a z informacji obwinionego nie wynika, by pojazd ten jechał po krawędzi jezdni.

Po trzecie gdyby obwiniony jechał równoległe do osi jezdni to – po kolizji – powinien się zatrzymać albo na swoim pasie ruchu, bo nie byłoby wtedy takiej siły, która powodowałaby, że zjechałby na prawą stronę albo mógłby zatrzymać się na przeciwnym pasie ruchu, bo doszłoby wówczas do odbicia od przeszkody i ślady występowałyby na prawym pasie ruchu patrząc w kierunku jazdy obwinionego. Rozmieszczenie pojazdów po kolizji wskazuje na to, że wektor uderzenia siły musiał być skośny w stosunku do osi jezdni i prowadzić w prawą stronę, w kierunku gdzie usytuowane były pojazdy po kolizji. Natomiast z uszkodzeń pojazdów wynika, że pojazd którym kierował obwiniony musiał być skierowany skośnie do osi jezdni, którą obwiniony się poruszał i uderzył w przednią część samochodu pokrzywdzonej. I co najistotniejsze obwiniony T. S. (1), przy tak trudnych warunkach atmosferycznych jaką była w czasie zdarzenia panująca mgła nie dostosował prędkości kierowanego samochodu do posiadanych umiejętności w prowadzeniu pojazdów. Ponadto w momencie utrudnionych warunków atmosferycznych nie zachował szczególnej ostrożności i prowadził pojazd z prędkością nad którą nie posiadał właściwego opanowania. E. – stan zagrożenia na drodze został wytworzony przez kierującego pojazdem M., następnie w trakcie dalszych swoich działań kierujący samochodem M. doprowadził bezpośrednio do zaistnienia kolizji.

W odniesieniu do kierującej pojazdem marki O. (...) o nr rej (...) należy zaznaczyć, że bezpośrednio przed zaistnieniem wypadku jechała ona prawym pasem ruchu, zgodnie z obowiązującymi zasadami ruchu drogowego i swoim zachowaniem na drodze nie spowodowała zagrożenia w stosunku do innych uczestników ruchu. Po dojechaniu do skrzyżowania dróg zatrzymała kierowany przez nią pojazd na tym skrzyżowaniu w miejscu do tego wyznaczonym, tj. przed linią bezwzględne zatrzymania. Następnie spojrzała w prawo i tam widziała jadące swoją, prawą stroną jezdni dwa nieustalone samochody. W chwili odwracania głowy w lewą stronę poczuła uderzenie w lewy przód kierowanego przez nią samochodu. Z uwagi na zbyt krótki czas od chwili zjazdu samochodu marki M. na prawą stronę skrzyżowania i uderzenia przodem M. w samochód O. (...), kierująca tym ostatnim pojazdem nie miała możliwości uniknięcia wypadku lub zmniejszenia jego skutków.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego T. S. (1) odnośnie okoliczności wypadku stanowią jedynie jego linię obrony, ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Okoliczności podawane przez obwinionego odbiegają od rzeczywistego przebiegu zdarzenia, dlatego też Sąd odmówił im wiary.

W ocenie Sądu obwiniony T. S. (1) swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 86§1 kw. Przepis art. 86§1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto na drodze publicznej,

w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Każdy kierowca obowiązany jest do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć (por. wyrok SN z dnia 16 lipca 1976 r., sygn. VI KRN 135/76, OSNKW 1976, Nr 1-11, poz. 130). Dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest zatem ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze, zwłaszcza gdy zbliża się do skrzyżowania. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (por. wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2003r., III KK 61/03, LEX nr 77467).

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 kw, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. W ocenie Sądu, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu jest znaczny. Przy jego ocenie Sąd miał bowiem na uwadze okoliczności przedmiotowe, takie jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności, jak i okoliczności podmiotowe. Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczność, iż obwiniony nie zachowując należytej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania nie ograniczył prędkości kierowanego przez niego pojazdu i nie obserwował należycie drogi – pojazd pokrzywdzonej dostrzegł znajdując się bezpośrednio przy nim, nie dostosował także prędkości do warunków atmosferycznych – gęstej mgły ograniczającej w znacznym stopniu widoczność i śliskiej nawierzchni jezdni. Po stronie okoliczności łagodzących Sąd uwzględnił natomiast dotychczasową niekaralność obwinionego oraz okoliczność, iż jego sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia, nie budzi zastrzeżeń. Ponadto zachowanie obwinionego po wypadku polegające w pierwszej kolejności na udzieleniu pomocy pokrzywdzonej i wyciągnięciu jej z samochodu, a tym samym zapewnieniu jej bezpieczeństwa w chwili zagrożenia zapaleniem się obu pojazdów, Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą.

Wobec tego Sąd uznał, iż dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, wystarczające będzie orzeczenie wobec obwinionego za popełnione wykroczenie kary grzywny w wysokości 300 zł. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a ponadto nie spowoduje znacznego uszczerbku w budżecie obwinionego.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, i zwolnił go od opłaty i ponoszenia innych należności powstałych w toku postępowania.